

Въ зоологическата градина.

Денътъ бѣше ясенъ, топълъ, и въ парижката зоологическа градина имаше много хора. На страна отъ голѣмото движение, въ едно глухо кѣтче на градината, бѣше седналъ на пейката единъ човѣкъ. Той изглеждаше печаленъ. По неговото сухо, жълтеникаво лице, съ рѣдки, едва поболи брада и мустаци и по издаденитѣ скули и тѣсни малко наведено поставени очи се виждаше, че той е отъ студентитѣ северни страни.

Следъ малко къмъ сѣщото мѣсто се приближиха още двама души и седнаха на сѣщата скамейка. Единиятъ отъ тѣхъ бѣше французинъ, другиятъ — арабинъ, съ тъмна кожа, наметнатъ съ бѣлъ бурнусъ (намѣтка), каквито носятъ арабитѣ въ отечеството си. Двамата заговориха помежду си на арабски езикъ.

Като чу неразбразия за него говоръ, непознатиятъ като че ли се пробуди отъ своята замисленостъ. Той се обърна къмъ французина и му каза на малко разваленъ френски езикъ:

— Колко далеко отъ своята родина е дошълъ този арабинъ! Дали не му е мжно тукъ?

— Да, той тжгува тукъ за своя походенъ шатъръ, за своитѣ палмови гори и все мисли за своитѣ дълги пѣтешествия изъ пустинята . . . И